

Anotace

Práce se zabývá epištolami apoštola Pavla. S využitím řecké konkordance v nich hledá verše obsahující slova naděje a doufat, rozebírá je a zkoumá souvislosti, v nichž Pavel o naději píše. Rozbor pak je použit pro vytvoření zobecněných charakteristik: kdo nebo co je podle Pavla zdrojem naděje, co je jejím předmětem či cílem, jaké jsou její účinky, jak rozlišit naději prospěšnou, neúčinnou a škodlivou, jaká je souvislost a pořadí ctností v triádě víra – láska – naděje. Kromě explicitního použití slova naděje práce bere v úvahu i některá místa vyjadřující naději bez výslovného uvedení toho pojmu. Získaná vlastní zjištění hodnotí a porovnává s publikovanými závěry jiných autorů v odborné literatuře od konce 20. stol. do současnosti a s názorem dvou novodobých významných církevních dokumentů zabývajících se nadějí. Závěry práce ukazují Pavla jako biblického autora, jenž pojem křesťanské naděje používá mimořádně často v širokém spektru souvislostí a jehož listy mají pro porozumění tomuto pojmu referenční význam. Naděje je v Pavlově podání významně christocentrická a má velmi úzký vztah k víře a lásce. Práce naznačuje obecnou užitečnost naděje a dává k úvaze její možné aktuální využití jako jednoho z prostředků preevangelizace.